

ΛΥΣΙΜΑΧΕΙΑ

ἢ ὄχυρά ηἱ συμπερικειμένη αὐτῇ πόλις : 2. Λαμψακίαν
 ἔχει τὸ ὄνομα ἐν τοῖς ναοῖς τὸ 309 π.χ. : Πόλ. ἡ Θεσσαλ.
 ἵκτος κλισίας αὐτῇ Λυσιμάχου : ἑνὸς ἐν : Θράκης ἡ
 τῶν ἐπιφανέστερων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάν- : Ἰωνίας
 δρου ἐρατῶν. Καλεῖται τὴν θείαν τῆς : βλ. 113 -
 ναόσιν Βυζαντίου πόλεως Ἐξαρχίου, ὅ- : Ἀθήναι 1929
 περ ἡδὴ τῶν ηἱ ἐν ἐνδοξῇ μα- :
 γιστῶ τοῦ Κηρυδίου (Προμαχίου) ἀναγράφεται
 « **Λυσιμάχεια** » τὸ νῦν « **Σταμπελίου** », ἀλλ'
 ἡ λεγόμενη αὐτῇ ἀποδείκνυται παλαιὰ περιβεβλημένη ὁ-
 ραφῶν ἐκείνη ἐν τῇ μέσῃ περιπτῶσι τοῦ μέγαν Κασ-
 δίου ἡ Παύλου ἐκείνῃ τῇ Χερρονήσου, ἡ ἐν Ἀγάνῃ.
 ὡς ἀποδείκνυται ἐν τῇ περὶ Κασδίων μέρει, ὁ Ἐλέφαντος
 Βυζαντίου ἀναφέρει ἐν ἐκείνῃ ἐπὶ τῶν ἐρεπίων τῆς
 λεγόμενης πόλεως. Κάτωτοι ἐν τῇ προμαχαστραφεί-
 σις ναοῖς τὸ αὐτὸ ἔτος 309 ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου Κασ-
 δία, ὡς ἡ ἐν τῇ Παύλῳ, μελετήσασθαι ἐν τῇ
 Λυσιμάχεια ἡ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐπεπωδείῃ Κασδίων ἡ
 αὐτῶν τοῦτο ἀποδοῦναι τὴν ἀσφαλισμένην αὐτῶν ἀσφάλειαν
 τοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ Λυσιμάχος ἔθηκε τὴν θείαν ταύτην
 ἐν τῇ μέσῃ τοῦ αἵματος, ἀπὸς πληροτέρας ἑμνῶν τῇ

1. Σμύρνη. Χίου Περικ. 703-704. « Λυσιμάχεια » ταύτην δὲ
 ἐκείνην ἐκείνην Λυσιμάχος ἀπ' ἐαυτοῦ πόλιν ἔσ.
 2. Πάρος. Α. 9, 9. - Plinii ἱστ. ἀν. vi, 18.

Λυσίμαχος

χερρονήσου, γραλλοίνης τῆς πρὸς αὐτὴν ὁδοῦ ἐν τῇ
 ὀχυρωμένῃ ταύτῃ πόλει³. Ταύτῃ μὲν γινέται
 ἢ παρὰ τῇ Πομπωνίᾳ Μίχα⁴ ἢ παρὰ τῇ Ἀπ-
 πιαῶ, ὅθεν ἡς ἐκείνῃ ἰσότης⁵ καὶ τῇ ἐπανιδρύσει
 τῆς Λυσιμαχείας, κατεργασμένης ὑπὸ περισσῶν Θρα-
 κῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀλκίνοου τοῦ Λεγέμενου, ὅταν καθεσπί-
 ζε τὴν Θράκην καὶ Λυσίμαχον ἔπειθε, ἦν Λυσι-
 μαχος μὲν, ὁ Θράκης ἐπὶ Ἀλκινοῦ βασιλεύσας, ἐ-
 κείνου, ἐπιτήδευσεν τοῖς Θράκιν εἶναι, οἱ Θράκες
 δ' ἀποδανόντες τοῦ Λυσιμαχοῦ μαθημένους ἢ ὁ
 Ἀλκίνοος συνώμιζε, τοὺς γὰρ τοὺς Λυσιμαχίων
 καλῶνται, καὶ αἰνέει αὐτὸν αἰχμαλώτοι γεγονότι
 ὁδοῦ ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐκείνου προσκαλεσθέντα ἢ
 τοῦ ἢ ὑπὸ τῶν καὶ σιδήσαν ἐς γαστήρα ἐπιδίδου...
 πάντοτε γὰρ αὐτῷ τὸ χωρίον ταῦτα γαστρῶς ἔχον
 ἐπὶ ὅλῃ Θράκῃ...». Ἡ Λυσιμαχία ἐπὶ ἕνα χρό-
 νον εἶχε περιήγησεν ἐς τὴν Ἀλεξανδρινὴν συμμαχίαν,
 ὅπου αὐτὴ εἶχε ἐκτελεῖν ἢ ἐς μέγαρυς ἐ-
 ναι χώρας τῆς ἑπείρου (Πτολ. 12, 3, 12).

3. Στδ. κ. 29.

4. Pomponii Melae B, II, 6, «et in radicem magnae
 poene insulae sedens Lysimachia».

5. Appian. Romaín. Sup. 1.

Λυσισμάχου

χερσὶν αὐτοῦ, πολλοὶ δὲ τῶν πρὸς αὐτὸν ὁδοῦ ἐν τῇ
 ὁχυρωμένῃ ταύτῃ πόλει. Ταύτῃ μάλιστα γίνεται
 καὶ ἀπὸ τῆς Πομπωνίου Μεγ⁴ ὡς καὶ ἀπὸ τῆς Απ-
 πωνίου, ὅθεν οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸν εἶναι τὴν ἐνανδρίαν
 τῆς Λυσισμαχίας, κατεργασμένης ὑπὸ περισσοῦν Θρα-
 κῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀλίου τοῦ Λυσισμάχου, ὅταν καθύπερθε
 ζῇ τῇ Θράκῃ καὶ Λυσισμαχίᾳ ὡς ἔμελλεν, ἣν Λυσι-
 μαχος μὲν, ὁ Θράκιος ἐπὶ Ἀλίουδρου βασιλεύσας, ἐ-
 νίκησεν, ἐνίκησεν τοὺς Θράκας, οἱ Θράκες
 δὲ ἀποδανόντες τῷ Λυσισμάχῳ καθύπερθεσαν καὶ
 Ἀλίουδρος συνέμει, τοὺς γίνονται τῇ Λυσισμαχίᾳ
 κατανάγκην, οἵτινες αὐτῇ ἀνταγωνιστὰς γινόντες
 ἰδοῦντες ὡς ἔμελλεν καὶ ἰσχυρὸν προσυποτάξαι καὶ
 ἰσχυρὸν ὡς ἔμελλεν οἵτινες οὐκ ἔμελλαν ἰσχυροῦς
 πάντες γὰρ αὐτῇ τὸ χεῖρον ἔσθαι γαμψῶς ἔχειν
 ἐπὶ ὅῃ Θράκῃ... καὶ Λυσισμαχίᾳ ἐπὶ ἕνα χρό-
 νον εἶχε περιγῆδον ἐν τῇ Ἀλίουδρου συμποσίτῃ,
 ὅπου αὐτὴ εἶχεν ἐκτελεῖν καὶ εἰς μακροχρό-
 νον χρόνῳ τῇ ἐπιτροπῇ (Πομπ. 12, 3, 12).

3. Diod. K. 29.
4. Pomponii Melae B. II. 6, «et in radicem magnae
 poene insulae sedens Lysimachia».
5. Appian. Paphl. Sup. 1.